

IVANA
STANKOVIĆ
BEZ DAHA

■ Laguna ■

Copyright © 2011, Ivana Stanković
Copyright © 2011 ovog izdanja, LAGUNA

*Knjigu posvećujem svima koji me vole,
na nebu i na zemlji...*

Autor fotografije na naslovnoj strani: Miloš Nadaždin.
U knjizi su korišćene i fotografije Milana Tvrdišića, Milana Đakova,
Miloša Soldatovića, Nebojše Babića, Tijane Vuković i Zorana Trifunovića.

Sa jedne od prvih foto-sesija u Italiji, 1989.

UVEŽBAVANJE AUTOGRAMA

Mogla bih se zakleti da mi se prišunjala hodajući na prstima. Inače bih čula bat njenih potpetica pa bih brzo gurnula specijalnu sveščicu u pregradu ispod klupe, kao i mnogo puta ranije. Ruka nastavnice Mire se žustro spusti na moju klupu i zgrabi žutu sveščicu. U razredu, naravno, muk. I ono željno iščekivanje da nešto skrene uobičajeni tok časa biologije.

– Šta je ovo? – teatralno me je upitala.

Tišina. Jedva čujnim glasom rekoh:

– To... to nije sveska za školu. To je moja lična sveska.

– Vidim. A šta je ovo ispisano na svakoj strani? Šta to tako zanimljivo pišeš za vreme mog časa, Ivana?

Najednom mi se vraća snaga. I ponos. Reći ću. Reći ću im svi-ma. Pa šta!

– To je moj budući autogram. Tako će izgledati kada ga usko-ro budem davala.

Nisam čestito ni završila rečenicu, kada se učionica zaori od smeha i kikota. Potpetice se vratiše do table, do nastavničkog sto-la... I dnevnika. Elegantnim potezom, snežnobela, negovana ru-ka upisa nešto. Nije me dugo držala u neizvesnosti.

– Vidim da u dnevniku, Ivana, imaš sve same petice iz srp-skohrvatskog jezika, a i čula sam u zbornici za tvoju nagradu na gradskom takmičenju za najlepší literarni sastav, pa možda jed-nog dana i postaneš poznata književnica koja će svojim čitaocima deliti autograme. Ali do tada gledaj da budeš više u sadašnjosti,

drago moje dete. Upisala sam ti za danas neopravdani izostanak, jer nisi bila na mom času, nego u oblacima. Spusti se sa njih na sledećem času, nauči mi lepo i s razumevanjem tri poslednje lekcije, pa ćemo to opravdati. A vi, deco...

Zvono. Spas. Za sve ostale, sem za mene. Moja mora je tek počinjala. Mnoštvo belih papira i olovaka preplavilo mi je sto.

– Molim vas, Ivana. Dajte mi autogram!

– Ivana, Ivana, potpišite mi seeee!

– Ivana, pa kako ću kući bez autograma?! Potpiši mi se, umreću od tuge ako mi ne daš autogram!!!

Jedva sam se iskobeljala iz te gužve oko moje klupe. Pogledom sam tražila najbolju drugaricu Biljanu. Spazih je kod vrata učionice. Laknulo mi je kada sam se probila do nje. Namignula mi je.

– Pusti ih, pojma oni nemaju. Idemo da kupimo nešto, veliki odmor je, okej?

– Idemo. Ma, videće oni, Biljana. Uskoro će moći da me vide samo u novinama.

Samo tri godine kasnije tako je i bilo. Ni sama ne znam odakle mi tolika samouverenost. Ali ja sam znala, jednostavno sam znala, da ću postati poznata, popularna, ne književnica nego... manekenka.

Sa proslave male mature

Tog leta završila sam osmogodišnju školu. I, upisala se u prvi razred srednje škole „Đuro Salaj“ na Slaviji, smer kulturolog-saradnik. Proslavila sam malu maturu jedne lepe, tople majske večeri u Domu vojske u Zemunu. I obećala Biljani da ćemo uvek ostati u vezi.

– Nemoj da me zaboraviš kada postaneš poznata! Znaš kako se svi poznati uobrazu...

– Nikad! Ti si mi najbolja prijateljica, i to će tako ostati, Biljana! Obećavam.

JEDAN DAN, I U DANU TREN, KAD JE SVE POČELO

Savršeno jasno se sećam svega. Svakog trena tog rođendanskog dana kada sam prvi put osetila čaroliju, i da sam po nečemu drugačija od ostale dece. A ništa nije ukazivalo na to... Svuda po stanu pocepana šarena hartija, ostaci sendviča s rendanim sirom i krastavčićima na kuhinjskom stolu i osam pogašenih, raznobojnih svećica na crvenom kartonu, na kome se donedavno šepurila velika bela torta. Slavim osmi rođendan. Ja sam jedna lepa, srećna devojčica, dete jedne lepe i srećne zemlje. Sem pomalo uštirkane košulje koja mi steže vrat, sve ostalo mi je potaman. I pokloni i drugari koji su došli na žur i Čola koji trešti iz velike kutije zvane kasetofon, i tek otkrivene pegice na nosu mog drugara Zorana, zbog koga mi srce zadrhti više nego... pa čak i više nego zbog Čole, u koga su, naravno, sve devojčice zaljubljene. Ali uskoro, vrlo uskoro, otkriću nešto proketo lepo. Tata ulazi u sobu.

– Klinčadijo, pustite tog čoveka da odmori dušu. I ugasi te kasetofon. A mi ajmo, *come on*, na slikanje, svi, svi, i lepi i ružni, i mladi i stari, i oni s protezom i oni bez proteze za zubala, ahaha...

Uvek dežurni klovni, moj tata. Deca su ga obožavala, a ja sam zbog toga uvek bila sva važna.

Nisam toliko obraćala pažnju na foto-aparat. Više sam se stidljivo smeđula Zoranu, razmišljajući kako je bezveze što će na fotografijama biti daleko od mene, delić nas jedan Nikola i jed-

na Tanja, pa i buckasta Sneža. Slikanje je završeno, i svi krenuše nazad u sobu na ponovno druženje s Čolom. Tata mi nežno stavi ruku na rame.

– Barbaro, sinak, hajde da te tata još malo slika, sve vreme si gledala u nekog mangu-pa, hajde sad da gledaš pravo tati u aparat, pa da imaš koju lepu sliku s rođendana.

Da, ja sam bila Barbara, ali o tome ćemo nešto kasnije... Tog trenutka začula se iz dnevne sobe pesma grupe ABBA, *Dancing Queen*. Pogledala sam pravo u foto-aparat, zamišljajući da gledam Zorana i da mu pogledom govorim sve ono što moje stidljivo srce nije smelo. A zvuci prelepe pesme su me nosili negde daleko... Pogled u foto-aparat. Škljoc. Pogled i osmeh. Škljoc. Osmeh! Škljoc. Ooosmeh. Škljoc. Pogled u stranu, malo zamišljen. Škljoc.

Osmi rođendan i tek otkrivena strast za poziranjem

– Čero, čero, sporije malo, ne mogu da te uhvatim tako brzo.

Kao iz daljine čujem tatin glas. Pesmu čujem sasvim jasno, svuda je oko mene, nosi me na paperjastim belim oblacima i ne da mi da stanem, da usporim. Foto-aparat me mami da ga gledam kao začarana, i da mu se smejem, poveravam. U njemu više ne vidim simpatiju Zokija, samo čujem pesmu, poziram i tako sam srećna, srećna... Pesma se završava, a ja za kraj namigujem foto-aparatu.

– Žgebče jedno, pa otkad se tebi toliko sviđa da poziraš?

– Odsad!

Vratila sam se u sobu, sva ustreptala od tog toliko lepog osećaja koji sam maločas doživela, a koji nisam u potpunosti razumela. Samo sam razmišljala o tome kakve će biti fotografije, i jedva sam čekala da ih tata odnese na razvijanje. Brojanje pegica na Zokijevom nosu palo je u drugi plan.

KAKO SAM POSTALA BARBARA

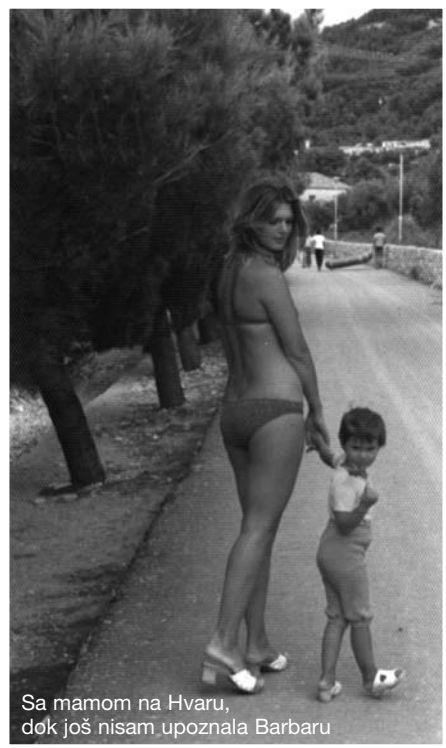
Priča je kratka. I govori o tome kako mi je lepota od malih nogu bila veoma važna, ta ista lepota od koje ću godinama kasnije živeti, zahvaljujući kojoj ću obići svet i doživeti sve ono što će mi ispuniti život i stranice ove knjige. Po njoj će ljudi suditi o meni, ali i ja o drugima. Imala sam pet godina i bila na letovanju s mamom i tatom na Hvaru. U hotelskoj sobi do naše odmarao se bračni par, Hrvati. Ona se zvala Barbara, bila je stjuardesa. Prelepa, duge plave kose, plavih očiju, malog prćastog nosa. Bukvalno se nisam odvajala od nje, ujutro sam prvo pitala: „Kada idemo kod Barbare?“ Nije ona umela da

priča neke posebno zanimljive priče za decu, niti me je obasipala poklonima, pa je mojim roditeljima posle nedelju dana postalo čudno zašto toliko silno želim da budem u njenoj blizini. Uskoro su dobili odgovor:

– Barbara je najlepša na svetu! Hoću da budem kod najlepše tete, stalno, stalno...

Iako je moja mama prelepa žena, Barbaru sam, verovatno zbog te plave kose, doživljavala kao nekog ko je drugačiji, najlepší. Ubrzo se odmor bračnog para završio, Barbara se vratila u Zagreb, a meni je za uspomenu ostao nadimak, i tako me je tata do svog poslednjeg dana zvao... „Barbaro, kćeri moja, čuvaj se i bori se. Surov je ovo svet, a ti si i dalje naivno dete ko-

je to ne vidi. Svakog dana moraš da se boriš, ali dostojanstveno, jer ako izgubiš dostojanstvo, izgubila si sve“. Bile su to poslednje reči koje mi je uputio u sumornoj sobi klinike u Beogradu, ratnih devedesetih. Suštinu njegovih reči, kao što to obično biva, shvatala sam godinama kasnije. Barabarom, me, naravno, posle njega više niko nije zvao, mada se ja redovno okrenem svaki put kad god čujem da neko na ulici pozove neku Barbaru. To je jače od mene.

Sa mamom na Hvaru, dok još nisam upoznala Barbaru

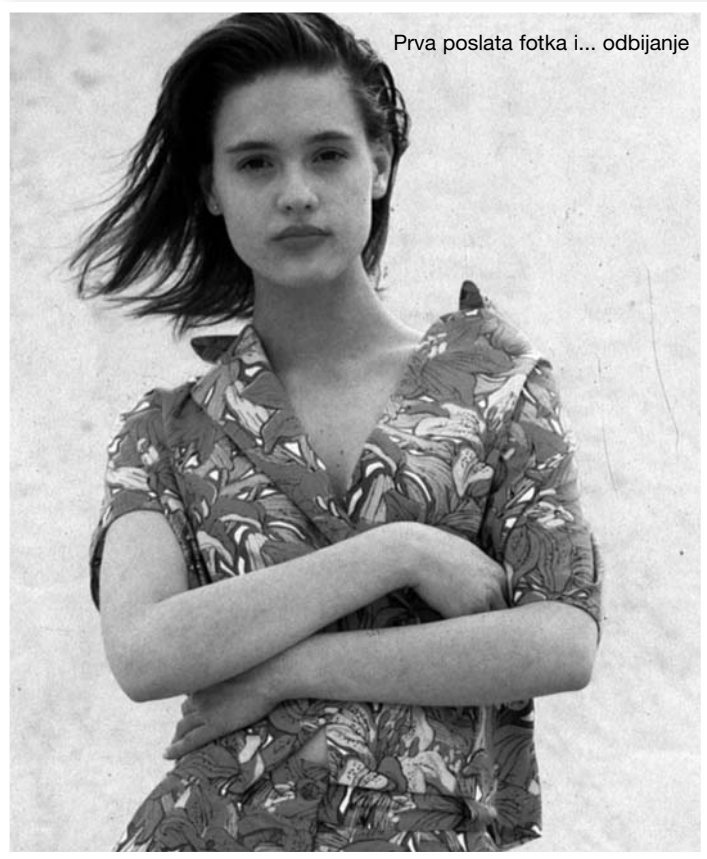
JEDAN MALI PORAZ I JEDNA MALA POBEDA

Tog leta, odmah po završetku osnovne škole, prijavila sam se za *Supermodel of the world* – koji je američka modna agencija *Ford* organizovala sa zagrebačkim časopisom *Svijet*. Moja želja da me neko fotografiše postala je potreba. A potreba je iz dana u dan bila sve veća. Nisam mnogo razmišljala o manekenstvu u Jugoslaviji; naše manekenke su bile lepe, ali su njihove slike izlazile u časopisima s lošim kvalitetom hartije, i često su bile nejasne i kao umrljane. Toliko su se razlikovale od sjajnih, kao suncem okupanih fotografija u stranim časopisima, kakvi su mi ponekad dolazili do ruku i u kakvima sam odmah zamišljala sebe. Sličan izbor organizovao je i časopis *Bazar*, samo su oni sarađivali sa američko-francuskom agencijom *Elit*. Ali meni se nije dopadao vlasnik *Elita* Džon Kazablankas, preplanuli latino-zavodnik koji pozira pored buljuka manekenki u kupaćim kostimima na izboru za *Elitovo* lice godine. Mnogo više su mi se sviđale fotografije manekenki s gospodinom i gospođom Ford, vlasnicima agencije i ozbiljnim ljudima od šezdesetak godina. I, nije trebalo da me u tome posavetuju ni mama ni tata, imala sam četrnaest godina i tačno sam znala šta želim. A nisam želela da se slikam u kupaćem kostimu s preplanulim vlasnikom agencije – već da se fotografiram u svečanoj haljini s bračnim parom Ford.

Ali od mog fotografisanja s Fordovima nije bilo ništa. Bar ne te 1988. godine. Mesec dana nakon što sam redakciji *Svijeta* poslala slike za izbor agencije *Ford*, obavestili su me pismom da su im se moje fotografije veoma dopale, ali da sam još uvek veoma mlada i da ponovo pokušam za godinu-dve. Nisam bila nimalo

obeshrabrena – uprkos razočaranju, bila sam rešenija nego ikad da se profesionalno bavim manekenstvom, i da je to jedini pravi put za mene. Ovaj prvi mali poraz bila je poslednja stvar na svetu koja bi me obeshrabrila.

A kao melem na ranu, ubrzo je došla i jedna mala pobeda. Postala sam član veoma poznate i cenjene dečje dramske sekcije Radio Beograda. Kako? Lako. U *Politici* sam slučajno pročitala tekst o audiciji za nove, mlade glumce, sama uvežbala

Prva poslata fotka i... odbijanje

nekoliko imitacija i jedan monolog. Sama otišla i – bila primljena. I to je jedini pravi put. Bilo da je reč o manekenstvu, glumi, sportu ili nečem drugom, jedini način da vas drugi zaista cene i poštuju, a i da vi cenite sami sebe – jeste da sve sami postignete, bez pomoći uticajnih roditelja, prijatelja ili, ne daj bože, dečka ili muža. Jer jedino je tad sve ono pravo.

KAO ALISA U ZEMLJI ČUDA

Baš tako. Svaki drugačiji opis mog ulaska u dramsku grupu bio bi gnusna laž, a sve je tako lepo počelo... Na audiciji sam prošla glatko. Iako je spisak onih koji su prošli ubrzo bio postavljen na vrata prostorije u Makedonskoj ulici – predosećaj me ni tada nije prevario. Osećaj da sam na tren uhvatila znak zainteresovanosti na licu Miroslava – Mike Aleksića. Izraz koji nisam opazila dok su svoje mesto na audiciji pokušavali da izbore oni pre mene. Gužva je bila neopisiva, hol pun dece uzrasta od sedam do četrnaest godina. U glavnu prostoriju se ulazilo u grupi po desetak, a izlazilo se ili pognute glave ili s pobedničkim smeškom na usnama. Neki i u suzama, zbunjeni pod pritiskom treme tokom svojih nekoliko minuta šanse. Pored Mike Aleksića, u prostoriji za audiciju bili su i pojedini članovi grupe – klinci čije smo likove vrlo dobro znali iz raznih emisija za decu, zabavnog programa, reklama i filmova. Sve mala zvezda do zvezde. Želela sam da budem jedna od njih, da iskoristim šansu i po nečemu odskočim od ostale dece na audiciji.

– Ima li još nešto što si nam pripremila, ili je to sve, Ivana? – odjekuje prostorijom autoritativni glas Mike Aleksića. Moja recitacija, moja imitacija i moj mali monolog su završeni, i – iako

znam da sam sve to lepo i dosta sigurno izvela, slutim da ću se samo uklopiti u masu, da to nije dovoljno. Mika upisuje nešto u svesku ispred sebe, ali lice mu i dalje ima poprilično ravnodušan izraz. I tad prostorijom odjeknu moj glas:

– Nije! Imam i jednu malu improvizaciju.

Iznenada prilazim jednom od dečaka koji su stajali pored Mike, dečaku iz dramske grupe. I dan-danas se nasmejem kada se setim neverice na njegovom licu. Pružam mu ruku, on se zbunjeno okreće ka Miki, ne zna šta da radi, moja ruka je i dalje u vazduhu. Mika mu daje znak glavom, obavijam mu ruke oko vrata, i mi plešemo, plešemo, u toj prostoriji bez imalo muzike, bez ijednog zvuka, praćeni iznenađenim licima ostale dece. Tu smešnu scenu prvi prekida Mika:

– Interesantan ples. I... šta bi tačno on trebalo da predstavlja?

I dalje plešemo. Ne usuđujem se da pogledam u Miku.

– Pa... To je moja improvizacija.

– Aha. Ako je to improvizacija zbunjivanja Borisa, uspela je, a nastaviš li još malo, zavrteće mu se u glavi.

– Ne. Improvizacija služi tome da se zadržim u vašem sećanju malo duže od ostalih.

Stajem. Puštam Borisovu ruku i nalazim snage da pogledam Miku. I tad, tad opažam tu iskru, malecnu iskru u njegovim očima. Koja se meni činila velikom poput svemira.

– Dobro, čero, dobro... U svakom slučaju, Boris će te upamtiti. Da vidimo ko je sledeći na spisku.

Upamtila sam i ja njega, vrlo dobro. Boris Milivojević – jedan od naših najtalentovanijih glumaca. I tako netaalentovan za „nemi“ ples.

Rekoh vam, bio je to sasvim obećavajući početak. Skoro sve što je kasnije usledilo donelo mi je razočaranje, jer sam od grupe očekivala nešto sasvim drugo. Da glumim, da pokažem sve one različite emocije, baš kao i na fotografijama, da ih otkrijem filmskoj i TV kameri.

A samo sam mnogo radila. Dve probe nedeljno u velikoj prostoriji na poslednjem spratu Radio Beograda, tokom kojih

smo besomučno (bar se meni tada tako činilo), uvežbavali govor, dikciju, imitacije, brzalice... I tek ponekad iskrasne neka prilika da malo glumim sa ostalom decom iz grupe, recimo u *Podijumu* ili nekoj drugoj emisiji *Školskog programa*. Ništa mi nije bilo jasno. Ni čemu sve to mukotrpno uvežbavanje, ni otkud ja tu, ni zašto nas tako malo snimaju. Samo probe, probe, probe. Sa ostalim članovima grupe sam se loše, gotovo nikako, uklopila. Svi su se već godinama družili i poznavali, a samo nas četvoro „novajlija“ primljeno je posle audicije. Srećom, primili su i Maju, moju drugaricu iz osnovne škole, čuvenu po svojim fantastičnim imitacijama – pa smo se nas dve uvek držale zajedno. Ali bilo je za Alisu u zemlji čuda, pardon, Ivanu u dramskoj grupi, i nekih lepih i zanimljivih trenutaka, ako je verovati mom dnevniku.

Dragi moj dnevniče (I)

oktobar 1988.

Ah! Ah, i ah! Koliko uzbuđenja večeras! Došla sam na probu, sva neraspoložena, jer mi je Maja javila da neće doći, prehladna je. A onda, dok smo svi u holu čekali Miku, on se pojavio i užurbano nam rekao da probe večeras neće biti, jer ćemo se slikati za naslovnu stranu „7 TV dana“ - onog dodatka u „Politici“, O TV programu! Možeš misliti, dragi moj dnevniče - slikanje, pravo, pravcato slikanje! Potom se pojavio i fotograf s nekakvom ogromnom torbom preko ramena i namestio nas sve za slikanje na stepenicama u holu. Ja sam bila skoro sasvim na kraju zbog visine, ali nema veze, dragi moj dnevniče, tako je bilo lepo da sam poželela da se nikada ne završi! I, zamisli, imali smo čak i muziku, čula se sa tranzistora iz portirnice. Pevala je „Žana“, a holom su odjekivali stihovi „Što ne znam gde si sad, da odem na tren...“ Bilo je divno, divno. Maja će poludeti što se baš sad prehladila! Jedva čekam da izađe ta naslovna, kupiću deset primeraka! Ah, dragi moj dnevniče, kada bi sve probe bile ovakve, ja ne bih izlazila iz Radio Beograda!

oktobar 1988.

Na jučerašnjoj probi sam glatko mogla da nadrljam da nije bilo Maje. Dok je Mika o nečemu pričao, kao opčinjena sam posmatrala Bojanu Maljević, koja je sedela naspram mene, a Maja je to primetila i gurnula me nogom ispod stola. Posle probe, na putu do autobuske stanice, pitala me je zašto sam toliko zurila u nju. Kako zašto? Pa ona je prelepa, nestvarno lepa. Maja je onda rekla da

sam i ja veoma lepa, a ja sam pokušavala da joj objasnim da je Bojana nekako drugačije lepa, nekako kao iz bajke, sa tim slapovima plave kose. Da sam ja tako lepa, sigurno bi me već primili oni iz Svijeta, ne bi mi rekli da pokušam ponovo. Ah... Blago Bojani.

novembar '88.

Možeš li da zamisliš?! Doći će nam Amerikanci da odaberu neku devojkicu da glumi Ževrejku, film je o ratu. Pravi, pravcati Amerikanci iz Holivuda! Konačno postaje zanimljivo u grupi!!! A na probi su nam Boris, Nikola, Đorđe i Rastko otpevali onu super pesmu „Čarobnjaci“ od „Lakih Pingvina“, jer sad imaju svoju muzičku grupu. Malo im je glupo ime grupe BRN&D, sastavljeno od prvih slova njihovih imena, ali Maja misli da je baš originalno. Mislim da će im se uskoro pridružiti i onaj dečko što je nedavno primljen sa sestrom - Ivan. Sestra mu se zove Milica i baš mi je simpa, brbljiva je i stalno se smeje. Njihov tata je čuveni glumac Dragan Žarić, ali se oni zbog toga ne prave važni, što je super. Ne želim ni ja da se pravim važna, to je tako bezveze. Čak ni ako me odaberu za ulogu Ževrejke. Tata kaže da ću sigurno dobiti ulogu ukoliko budem kao onda kad me je on slikao foto-aparatom, treba samo da se opustim i prepustim. Ha, ha, ha - zvuči kao neka pesmica, zar ne, dragi dnevniče? „Opustim i prepustim, opustim i prepustim...“, zev, zev, uspavljuju me te reči. A mama kaže da ja ionako stalno glumim, pa samo treba da budem onakva kakva sam inače. Oh, dnevniče! Zamisli da dobijem tu ulogu! Posle bih sigurno otišla u Holivud na premijeru, a tamo bi bilo na stotine fotografa, i svi bi me samo slikali i slikali, a to bih volela više nego da dobijem Oskara!

Oskar i ja se još nismo sreli. Holivud i ja jesmo, mada bi bilo bolje da nismo, jer mi se nimalo nije dopao.

Ali ulogu, tačnije, kratku ulogu Ževrejke dobila sam ja posle probnog snimanja u studiju na Košutnjaku, na koje sam konačno mogla malo i da glumim; naime, ekipa filma je tražila da pokažem što više različitih emocija dok me snimaju kamerom, što sam ja jedva dočekala. Jedino mi je smetalo to što nikako nisu mogli da mi pušte i neku muziku, makar malo! Film je snimljen u američko-jugoslovenskoj koprodukciji i zove se „Bekstvo iz Sobibora“, što je bio ozloglašeni logor u Poljskoj. Ja sam bila mlada Ževrejka koja sa porodicom stiže u taj logor i ubrzo tamo strada. Moju majku igra Želena Žigon, a oca i dva brata – neki meni nepoznati, američki glumci. Bili smo porodica Šlomović.

april 1989.

Ovo je strašno. Danas sam bila u studiju od devet ujutru, a pozvali su me da snimam tek u tri po podne! I onda smo sve snimili za sat vremena, pošto su bili vrlo zadovoljni nama svima. Ali... dosadno je čekati toliko dugo! Mada, ne mogu da ti se požalim na komfor, dragi dnevniče, imam neku super prikolicu, u kojoj smo ja i moja „mama“ Želena Žigon, koja se i ponaša kao prava mama jer me stalno zapitkuje da li sam gladna, umorna... Videla sam danas i poznatog glumca Mišu Žanketića i još neke čija imena ne znam, ali sam ih gledala na TV-u. Sve mi je to zanimljivo. Ali, mnogo, mnogo više volim da me slikaju. Da znaš samo kako sam juče bila srećna kada su došli foto-reporteri iz „TV Novosti“ da slikaju nas koji igramo porodicu Šlomović! To je bilo ono pravo! Čak mi je i jedan od foto-reportera rekao da dosad nije video da neko menja toliko poza u minuti! I, da treba da budem foto-model! Eto, vidiš, dragi dnevniče, i ja isto tako mislim! Jedva čekam da „Svijet ponovo“ pokrene izbor za „Novo lice“!

* * *

Posle ovog trodnevnog snimanja nisam imala dilemu: biću foto-model i ništa drugo. Želim da me slikaju, slikaju, slikaju, da brzo menjam uloge ispred foto-aparata, a ne da čekam pola dana da me kamera malo snimi. Ali to neznatno filmsko iskustvo bilo mi je i korisno i slatko; korisno jer sam videla kako se radi sa profesionalcima: ne sme se prigovarati, niti izvoljevati, mora se doći tačno u minut i uvek pružiti maksimum, a oni su uzvraćali ljubaznošću i obezbeđivali najbolje uslove za rad.... A ono slatko? Pa... to je bio moj prvi honorar, i to popriličan honorar, u visini mamine mesečne plate, toga se sasvim jasno sećam. I, baš sam bila nekako sva ponosna zbog toga.

KAKO SAM POČELA DA SE BAVIM NOVINARSTVOM i kako sam zbog žene fudbalera napustila taj poziv

Posle kratkotrajnog uzbuđenja koje mi je donelo snimanje filma, u grupi sam se ponovo osećala neispunjeno. Na probama nas je Mika, između ostalog, učio i o životu, a ništa od onog što smo uvežbavali nije me činilo srećnom, trebalo mi je nešto gde ću moći da ispoljim bar deo svoje kreativnosti. I ubrzo mi se put sam ukazao... Drugarica iz srednje škole mi je na odmoru pokazala časopis *Pop-Rock* koji je pozivao sve mlade i zainteresovane ljude da postanu njihovi honorarni novinari-saradnici. Milena je želela da oproba sreću, a

pošto je znala da ja lepo pišem, predložila mi je da se prijavimo zajedno. Tako i bi. Prijavilo se mnogo mladih, a ljudi u redakciji *Pop-Rocka* su procenili da nas petoro treba da dobije šansu, ali među nama, nažalost, nije bilo Milene. Ono što je usledilo pamtim kao jedno veoma lepo iskustvo koje je unelo dosta živosti u moju svakidašnjicu, a bilo je prekinuto jednim jedinim telefonskim pozivom. *Pop-Rock* se, naravno, bavio muzikom. Ali, kako sam uvidela da je glavni urednik Saša Gajević veoma otvoren za nove ideje svojih saradnika, predložila sam mu da jednu stranu posvetimo poznatim ljudima iz raznih oblasti koji bi nam pričali o svom muzičkom ukusu, omiljenim pevačima, grupama, pesmama... Smatrala sam da bi časopis tako bio zanimljiviji. Urednik je rekao da ništa ne obećava, i da najpre uradim intervju s nekoliko veoma popularnih ličnosti, da bi on video kako to izgleda. Sva ustreptala, odmah sam se bacila na posao. Uspela sam da uradim intervju s Jugoslavom Pantelićem, tada veoma popularnim voditeljem *Studija B*, i glumicom Anicom Dobrom, a pomislila sam da bi bilo zanimljivo pitati i nekog čuvenog sportistu o njegovom muzičkom ukusu. Izbor je bio lak. Od njega, u to vreme, poznatijeg nije bilo. Pozvala sam njegov klub, objasnila o čemu se radi i dobila termin za intervju. U prostorije kluba stigla sam tačno u minut, tata me je dovezao i ostao da čeka napolju. Ubrzo je stigao i on, nasmejan i vrlo ljubazan, bez tračka nadmenosti, kao da nije zvezda. A bio je velika zvezda. Zadovoljan našim razgovorom, rekao mi je da mu se, za promenu, dopalo što ne priča o sportu. Kao i Jugoslavu i Anici, objasnila sam mu da ću se možda setiti još nekog pitanja i zvati klub pre nego što tekst bude gotov.

– Slušaj – rekao je – oni ti neće biti od neke pomoći za takva pitanja. Evo ti moj kućni broj, ja sam retko kad u stanu, ali će ti se javiti moja buduća žena. Slobodno pitaj nju, ona me poznaje bolje od mene samog.

Eeee... A da li je i on nju znao? Jer, nakon dva dana doživela sam šok. Zahvaljujući njoj. Naime, videla sam u dnevniku, sasvim slučajno, vest da on uskoro nastavlja karijeru u inostranstvu pa mi je odmah palo na pamet kako bi bilo zanimljivo saznati koje će muzičke

kasete neizostavno poneti sa sobom, što bi ujedno bila sasvim zgodna završnica intervjua. Bilo je tri po podne. Okrenula sam broj koji mi je dao i, kao što sam i očekivala, javila se buduća supruga. Predstavila sam se, a ona je već znala ko sam ja i da ću možda zvati.

– I, kako sad da ti pomognem? – sarkastično me je upitala.

Ubedila sam sebe da mi se to učinilo i objasnila joj šta me zanima.

– Ma nemoj! Koje kasete će poneti na put, to te zanima, je l'? Da ne bi možda i tebe da povede sa sobom, a? Pa da lepo pričaš do mile volje o muzici, a posle će ionako sam da ti peva o računu u banci, to bi ti najviše htela, a, folirantkinjo jedna? Ti bi, bre, da te neko izdržava! Nekom da se lepo nakačiš o vrat!

Zanemela sam, nesposobna da pustim glas iz sebe, i tako bila osuđena na još jedan rafal uvreda:

– Takve kao ti nikad ne uspeju u životu, nikad! Da više nisi okrenula ovaj broj, je l' ti jasno? I upamti šta ti kažem: TI NIKAD NIŠTA NEĆEŠ NAPRAVITI U ŽIVOTU! Da ti više nikad nisam čula glas!!! – to reče i spusti mi slušalicu.

Držala sam slušalicu u ruci, bez snage da je spustim. Drhtala sam od besa. Nisam zaplakala, ne, nekako sam oduvek znala na koga treba trošiti suze. Samo sam bila jako, jako povređena. Sve što sam htela, bilo je da se izborim za novu, zanimljivu rubriku u časopisu u kome sam zarađivala za džeparac. Imala sam petnaest godina i maštala sam o prvom poljupcu. Odrastala sam u jednoj čistoj i nevinoj zemlji koja je to, očigledno, polako prestajala da bude. U kojoj su isplivale neke druge vrednosti i neki čudni ljudi. Te večeri odlučila sam da se svim srcem i svom snagom posvetim onome za šta sam rođena i što će me jedino učiniti srećnom, istinski srećnom.

Ponovo sam poslala slike *Svijetu* za izbor za „Novo lice“ 1989. Za *Pop-Rock* sam pisala još nekoliko meseci, uglavnom reportaže sa koncerata, jer se moja nova rubrika nije ustalila, iako je intervju sa Anicom izašao. Urednik Gajević je honorare uplaćivao redovno i bez kašnjenja, i davao mi korisne savete o pisanju, te sam ostala još neko vreme. Godinama kasnije, kada sam kao već proslavljena manekenka otvorila jednu reviju na Beogradskoj nedelji mode, u

moru onih koji su mi aplaudirali ugledah i nju, ženu fudbalera. Se-
dela je pored njega u prvom redu i, nećete verovati, pljeskala mi, či-
nilo se, najjače od svih.

JEDNA SCENA KAO IZ FILMA I JEDAN ULTIMATUM

Dani su proticali jednolično, a ja sam bila srećna. Jutra i vožnje „osamdeset trojkom“ do škole „Đuro Salaj“ na Slaviji. Slušalice na ušima i pesme grupe *Duran Duran* u vokmenu. Smeh, smeh i smeh u razredu, i počeci prijateljstava koja će trajati ceo život. Bilja, Mira, Sandra i Zeka. Bulatovićeve šale zbog kojih, čini se, svi i dolazimo u školu. Moje petice iz srpskohrvatskog, dvojke iz matematike i fizike. Opsednuta sam Amerikom i Njujorkom, i svuda po sobi lepim postere s motivima Njujorka... Čitam časopis *Svijet*, pogotovo tekstove o manekenskim uspesima Beograđanke Olivera Jokić, prošlogodišnje porednice; Olivera u Njujorku, Olivera u Beču, Parizu... Ne zamišljam sebe na njenom mestu, znam da ću biti na njenom mestu, jedino ne znam kada će se tačno to zbiti.

– Srećo moja, sunce babino, a šta ako te niko ne pozove na to takmičenje? – pokušava moja divna baka da me spusti malo na zemlju. Ali džaba. Ja letim, letim, sve do Njujorka i dalje.

– Nema šanse, bakiša, pozvaće me kad-tad. I otići ću u Njujork, tamo će me slikati čuveni fotografi, i svi će biti pravi profesionalci, baš kao i oni Amerikanci na snimanju filma.

– Srećo moja, ne možeš biti tako sigurna u sve to, ne možeš znati da će sve tako i biti.

– Ali, bako! Ja ne znam, ja jednostavno osećam da će to biti tako, baš tako.

Maja je ubrzo napustila dramsku grupu, ali ja sam ostala. Bilo mi je teško da se tek tako odrekнем mesta za koje sam se izborila. No, uskoro ću morati da biram... U maju smo svi zajedno otputovali u Italiju. Naime, bilo je uobičajeno da grupa jednom godišnje ode u inostranstvo (tada nismo ni čuli za reč „viza“ – ta sablasna reč, uz mnoge druge, pojaviće se neku godinu kasnije), i to novcem sakupljenim od dela honorara dobijenog za razna snimanja. Te 1989. izbor je pao na Italiju, sa akcentom na Firencu zbog obilja njenih spomenika kulture. Firenca i sad izmami osmeh na mom licu kad se setim sledeće priče:

Pošto smo obišli ko zna koji muzej po redu, umorni sedimo na gradskom trgu, tačnije, na stepenicama ispod jednog spomenika. Pica nam se topi u ustima, koka-kola gasi žeđ, a sutrašnji povratak u Jugoslaviju nikom nije ni nakraj pameti. Italija nas je sve opčinila svojom lepotom, kulturom, mnoštvom vespi koje stalno zuje oko nas, elegantnim, ljubaznim ljudima koji promiču pred našim očima, brzo, a opet dovoljno polako da uživaju u životu... Šarenim izlozima kakvih nema kod kuće. I najlepšim pićem na svetu koje zovu kapučino. Sedimo, klopamo i uživamo u poslednjim zracima sunca. Najednom, neko mi zaklanja sunce. Mada će godine pokazati kasnije da je, zapravo, bilo sasvim obratno. Mrzovoljno podižem glavu i opažam čoveka koji odmah počinje da mi govori nešto na engleskom. Jasno je da smo turisti. Engleski... Hmm... Znala sam samo onoliko koliko mi je bilo potrebno da razumem reči pesama grupe *Duran Duran*, ali onaj lepo obučeni čovek uporno ponavlja reč koju vrlo dobro znam, reč iz mojih snova, reč – model.

– *I think you can be a very good model.*

Scena iz mojih snova se upravo desila. I ja je dočekujem spremnija nego iko:

– *Yes, yes, I know. Best model! Best model – me!*

To je poslednji odgovor koji je očekivao. Uobičajene reakcije bile su drugačije: Ja? Zaista to mislite? Na mene mislite? (Uz obavezno osvrtnje, da slučajno nije došlo do zabune.) Iz iznenađenosti ga je ubrzo prenuo Mika, koji je došao da vidi u čemu je stvar. Neznamac mu je nešto objašnjavao na engleskom, a ja sam

opet jedino razaznala reč „model“. Pošto je kratko porazgovarao s Mikom, čovek mi pruži vizitkartu i ode ispraćen brojnim sumnjivim pogledima. Držala sam je među prstima kao što bi se držao dobitni listić lutrije, jedva da sam disala, iz straha da je moj dah ne oduva. Mika baš i nije bio oduševljen tom filmskom scenom.

– Kad stignemo kući, ispričaj roditeljima za ovo, ali ja ti savetujem da zaboraviš na to. Italija je poznata po lovcima na belo roblje.

I baš te dve reči – „belo roblje“ – više puta su se čule sa različitih strana dok smo se vozili autobusom do Beograda. A ja sam u mislima već razgovarala s tatom ubeđujući ga da što pre posetimo Firencu. A onda, znala sam, Njujork više neće biti tako daleko.

– Bože sačuvaj! Ja da idem u Firencu kod nekog šalabajzera, koji je ovu vizitkartu i sâm mogao negde da napravi, i kako mi da znamo da tamo zaista postoji neka modna agencija??? Možemo svi troje da odemo u neki stan i da nas proguta mrak, je l' to hoćeš? Barbaro, sinak, ti znaš da, ako te iko podržava u svemu tome, to je tvoj otac, ali ne dam ti da praviš gluposti i srljaš. Lepo ti je Mika rekao, to je verovatno samo najbrži put do belog roblja. Drži se ti *Svijeta*, oni sarađuju s *Fordom*, a to je ozbiljna agencija i druga priča.

– Ali, tata! Već je prošlo mesec dana otkad sam im poslala nove fotografije, i ni reči od njih.

– Strpljenje... Reč koja je ukradena iz tvog bukvara, Barbaro.

Strpljenje – reč koju ću najviše omrznuti u godinama koje dolaze, reč koju svaka manekenka najmanje želi da čuje. Jer vreme brzo leti, toliko je puno dobrih fotografa s kojima treba raditi, toliko puno šarenih stranica magazina koje treba ukasiti svojim likom, toliko gradova na kugli zemaljskoj koje treba videti i u njima raditi... Ne, nema vremena za strpljenje.

Tog maja 1989, međutim, činilo se da je ta reč suvišna. Jer, uskoro je sve počelo brže da se odvija i već su se nazirali novi počeci. Ali i završeci. Dve nedelje kasnije prodavac novina u mojoj ulici nabacuje osmeh od uva do uva čim me ugleda.

– Nadam se, komšinice, da se sada nećete uobraziti – reče i pokaza mi svoju sliku u *Svijetu*! Pisalo je Ivana Stanković, Beograd, a tekst je bio posvećen predstojećem izboru za „Novo lice“.

Objavljene su fotografije još tri devojke iz raznih krajeva Jugoslavije. O nama ništa drugo nije pisalo, ali je to ipak bio znak da su nas zapazili i po nečemu izdvojili. Ali... još neko je zapazio tu sliku. Mika.

– Je li to ono čemu želiš da se posvetiš, Ivana? – upitao me je pred svima na prvoj sledećoj probi, držeći *Svijet* u ruci.

– Da – odgovorih glasno i kratko.

– Onda bi to bio kraj našeg druženja. U grupi se ne sedi na dve stolice, čero.

Nije bilo suza. Samo brzi pozdrav sa svima i izlazak iz Radio Beograda. Iako mi se tada Mikin postupak učinio surovim i iako sam pomislila da sam imala dovoljno snage i talenta za obe profesije – godinama kasnije priznala sam sebi da je Mika ipak znao šta radi. Vremena i talenta možda sam i imala, ali dovoljno strasti bilo je samo za jednu od te dve profesije. A dramska grupa je i u godinama koje su dolazile bila pravi rasadnik velikih imena u glumi, voditeljstvu, režiji... Dubravka Mijatović, Branka Katić, Nikola i Đorđe Đuričko, Ivan i Milica Zarić, Ivon Jafali, Boris Milivojević, Bojana Maljević, Vuk Kostić, Iva Štrlić, Rastko Janković, Jelena Bogavac... Svi Mikini đaci a jedno kratko vreme i moje kolege.

HLADAN TUŠ, ALI... IDEMO DALJE

Nekoliko dana kasnije usledio je telefonski poziv. Iz Zagreba. Javio se tata i pozvao me da dođem do telefona:

– Barbaro, sinak, tebe traže. Iz *Svijeta*.

Stvorih se kraj tate u deliću sekunde, a u glavi sam već odgledala ceo „film“ telefonskog razgovora što sledi: Oni me

sa zadovoljstvom obaveštavaju da sam primljena. Štaviše, kad su malo bolje razmislili, shvatili su da nema potrebe ni da organizuju takmičenje ove godine, jer – ja sam ta! Ja sam novo lice. I, zato – koliko mi je dana potrebno da spakujem kofere za put u Ameriku?

– Halo? Glas mi izdajnički drhti i mrzim ga zbog toga.

– Halo, dobar vam dan. Dubravka iz *Svijeta* kraj telefona. Ja se izvinjavam, mislim da je zabuna u pitanju, meni treba Ivana, ne Barbara.

– Ah... Pa to sam ja, Barbara mi je nadimak. Tata me, znate, tako zove.

– Da? No, dobro. Pa, eto, zovem vas samo da vas obavestim da, iako su nam se i vaše ovogodišnje fotografije veoma dopale, nećemo vas ni ove godine uvrstiti u dvanaest izabranih kandidatkinja, jer vi, draga, još uvek delujete premlado. Imate taj neki, kako kažu, „bebi fejs“, pa zbog toga delujete mlađe od svojih petnaest godina, kao da vam je trinaest. Agenciji *Ford* ipak trebaju devojke malo zrelijeg izgleda, razumete, Ivana?

Naravno da nisam razumela. Ništa nisam razumela. Ko je promenio film?

– Htela sam samo da vas lično obavestim i da vam poželim više sreće sledeće godine, Ivana. Nešto mi govori da ćemo vaše fotografije gledati opet. I treba, jer vi zaista imate potencijala. Puno pozdrava iz Zagreba!

Hladan tuš. Voda kao led ledena. I nežna ruka moje majke na kosi.

– Mila, možda je to znak da treba da se posvetiš još nečemu za šta svi znamo da si talentovana, pisanju.

– Ne, nije znak! Ne može biti znak. To je samo znak da oni u Zagrebu ne shvataju da sam ja već spremna. Sad. I u trenu pomišljam da se ipak prijavim za *Elitovo* lice godine u organizaciji *Bazara*, možda njima neću izgledati premlado. Ali odmah odbacujem tu pomisao. Ne – želim da uđem u najbolju i najprofesionalniju agenciju na svetu, a to je tada bio *Ford*. Mada... To ipak ne mora da znači da treba da izgubim godinu dana do sledećeg izbora...

CASTING MODELS

CASTING MODELS *Via Santo Spirito 7. Firenze*. I brojevi telefona. Već danima držim tu vizitkartu uz sebe. Pored kreveta. Na stolu u dnevnoj sobi. Na školskoj klupi. U džepu tek-sas jakne. U udžbeniku iz istorije. Nisam se odvajala od nje.

– I, kako je u Firenci? – upita me Biljana, došavši do moje klupe na malom odmoru.

Trgoh se iz misli. Bila je u pravu, po ko zna koji put bila sam u Firenci.

– Zezaj, zezaj... Ali ja moram što pre da odem tamo, Biljana.

– Za početak neka ih tvoji zovu da malo provere sve to, pa idite tamo na desetak dana. Živa nećeš ostati ako ne odeš, vidim ja. Sve nas potpuno ignorišeš, non-stop si zamišljena. Jedina dobra stvar je to što si bar prestala da nas teroriseš pričama o *Duran* i *Dragani Mirković*, hvala ti bože!

– Ih, pa šta treba, da slušam te tvoje *Partibrejkerse* i *EKV*? Pa, nisam luda!

– Jaooo... Jesi, luda si, ali ipak te puno volim – reče Biki i zagrlji me čvrsto.

Opet je jedna Biljana bila moja najbolja drugarica, ovoga puta u srednjoj školi. Verujete li da vam ljudi sa određenim imenima više prijaju od drugih? Ja verujem. A verujete li da je koju godinu kasnije ta ista Biljana 2 pošla meni u posetu u Tokio, pravo iz Batajnice, preko Dubajja i Singapura – zaboravivši sat??? Ručni sat, jedini koji je imala, jer tada mobilni nisu ni postojali. I ne znam kako, ali stigla je, preko sedam gora i sedam mora i par vremenskih zona i nekoliko promena aviona... No, to je bilo nešto kasnije. Sećanje me sada opet vraća u Beograd, u jun 1989. Eno me, upravo izlazim iz škole... Idem ka stanici. Sajmon le Bon u vokmenu samo za mene peva *The reflex*, i ja po ko zna koji put razmišljam kako je ta pesma savršena

za fotografisanje. Puna je ritma, energije, baca me gore-dole dok je slušam, kao da sam na velikom talasu... Zamišljam sebe u nekom ogromnom foto-studiju dok me slikaju baš uz tu pesmu... Neko me lupi po ramenu. Šta je ovo danas, što me svi prekidaju dok sanjarim?

Skinuh slušalice i nestade i Sajmona i foto-studija. Preda mnom je stajala muška spodoba s mini-valom, u jezivoj ljubičastoj košulji s belim cvetovima.

– Izvini što te uznemiravam, jesi ti foto-model?

– Još ne, ali ću uskoro biti. Što vas to zanima?

– Opa... Vrlo samouvereno. To mi se dopada. Treba mi hitno devojka za sutrašnju reviju kupaćih kostima u diskoteci *Nana*, to ti je najjače mesto u gradu. Imam ekipu koja to radi, ali nam se jedna devojka razbolela, pa tražimo zamenu. Biće puno zvanica, novinara... Nego, koliko ti je godina?

– Sedamnaest – slagah kao iz topa. Prvi i poslednji put da sam sebi dodala godine.

– Hmm... Deluješ mlađe, ali uz jaku šminku izgledaćeš starije. Slušaj, evo ti moja vizitkarta, neka me večeras posle sedam pozovu tvoji roditelji da se dogovorimo o honoraru i prevozu, okej?

Klimnuh glavom, a on se okrete i ode, ne upitavši me ni za ime.

„Biće to moja prva revija!“, pomislih i pohitah kući. Đavola hoće! Na sreću.

MALA DRAMA I VELIKI PUT

Ma kakva *Nana*, kakvi bakrač! Sve gore od goreg! Prvo sakupljač belog roblja u Firenci, sad neki naš hohštapler! Šta je s tobom, sinak? Ja sam verovao da si ti jedno inteligentno stvorenje, kad ono...

Suze mi se slivaju niz lice, nezaustavljivo. Otac, taj blesavi tata, pun šala, koga obožavam, postao je moj najveći saboter.

– Ali, tata... Zamisli ako nisi u pravu?! Zamisli ako sutra uveče u *Nani* bude revija, a ja je propustim zbog tebe! Svoju prvu reviju!

– Žiko, stvarno, šta ako sutra zaista ima revija u toj *Nani*? – ubacuje se i mama, naivnija i od mene.

– Ja i ne sumnjam da je ima! Ali da nam ćerka u sitne sate paradira u kupaćem kostimu u sumnjivoj diskoteci, pred ko zna kakvim polusvetom, e to će moći samo preko mene mrtvog!

Suze, odbijanje jela, durenje... Ništa nije pomoglo, vrata su ceo sutrašnji dan ostala zaključana, ni u školu me nije pustio kako ne bih posle nastave otišla kod drugarice, pa u *Nanu* na reviju. Ako izuzmemo to što od tada, kao posledicu tog celodnevnog zaključavanja, vučem blagu klaustrofobiju – tata je povukao pametan potez. Baš te večeri u *Nani*, nakon revije kupaćih kostima, došlo je do pucnjave u kojoj, na sreću, niko nije povređen. Razlog? Svađa žestokih momaka oko pesme koju je nesrećni di-džej trebalo da pusti. Nekom od tih tipova se nije svidelo da već treći

Tata... hvala
za sve divne lekcije o životu

put pita za svoju muzičku želju, pa mu je pucao iznad glave. Osamdesete su bile na izmaku, odnoseći sa sobom nekadašnje mirno i sigurno vreme u Beogradu. Zahvaljujući tati, svoju prvu pravu modnu reviju nisam imala u diskoteci *Nana* 1989, nego u Tokiju 1991, a to, priznaćete, mnogo lepše zvuči kao početak radne biografije.

Samo tri nedelje kasnije spakovani su koferi, a zadnje sedište naših kola, s frotirima i jastucima, preobraženo u udoban krevet, baš kao u srećnim danima mog detinjstva. Samo što ovoga puta ne idemo kod bake i deke u Bosnu... Odredište se zove Firenca i put je mnogo, mnogo duži. Za samo tri nedelje agencija iz Firence je više puta proverena, i ja sam, a da zaista ne znam kako, uspeła da ispunim uslov svojih roditelja za taj put: da popravim ocene. Svake večeri, čim padne mrak, pa sve do svitanja, učila bih kao sumanuta. Onda par sati sna. I buđenje za školu. Otkad znam za sebe, noć mi je davala snagu, činila me budnom i ustreptalom, davala iluziju da pod njenim okriljem sve mogu. Dan me je uspavljivao, kroz dan bih se uvek samo provlačila, dok je noć oštrila sva moja čula.

– Mamin vampir uporni – poljubila bi me mama pre nego što ode na spavanje.

Ali, nekim čudom, vampir je uspeo. Dvojke iz fizike i matematike postale su trojke, a istorija je skočila čak na četvorku. Ostalo i nije bilo tako loše, mada je i dalje u dnevniku pored mog imena jednim pravim sjajem blistala petica iz srpskohrvatskog. Mogla sam da se vratim na „mesto zločina“.

Dragi moj dnevniče (II)

Firenca, 27. jun 1989.

Evo me ponovo u Firenci. Zнала sam, znala sam da ću se vratiti. Kad smo konačno, posle duuugog putovanja, ušli u Firencu, tata je po dogovoru zvao iz govornice Masima, tipa iz agencije Kasting, onog istog koji mi je prišao kad sam bila s dramskom grupom – i on je stigao za desetak minuta i odveo nas u apartman koji su nam obezbedili. Mojima se dopada, ali meni je, blago rečeno, grozan: ogroman je i poluprazan, i sve je starinsko, kao u kakvom muzeju. Parket nesnosno škripi, a prozori zauzimaju skoro čitav zid. Ali dobro, koga briga za to, važno je da sam ja ovde. Tako sam uzbuena! Sutra dolazi Đordano, gazda, da nas upozna i kaže kakav je plan. Biće mi teško da zaspim, ovde je tako tiho!

Poslednje što ćete pomisliti kad ugledate ordana Ričija jeste da je on vlasnik modne agencije. Makar i one u Tirani. Nezamislivo vam je da je vlasnik i male piljare na kraju ulice, vlasnik bicikla... Bilo čega. Pre izgleda kao jedan od kurira neke moćne kompanije. Ali, varka. Ispostavilo se, vrlo brzo, da je gospodin Riči veoma ambiciozan, uporan i pošten mladi čovek, rešen da agencija Kasting posluje godinama... Razgovarao je s nama puna tri sata objašnjavajući nam sve o sebi, agenciji, pedesetak manekenki koje zastupa i o mojim aktivnostima za prvih deset dana boravka. Uprkos tome što je neugledno izgledao, vrlo brzo nas je ubedio da zna šta radi. I uspeo u nemogućoj misiji da mog tatu, koji je pozdorevao da je manekenstvo samo paravan za prostituciju i ko zna šta sve ne, ubedi da se radi o jednom od najlepših i najisplativijih zanimanja, u